

Tramptský občasník (nejen) pro
západní Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca
Číslo 74, říjen 2007

Lowry Lake

Ke konci jara jsme se vydali na známé jezero, které mívá vždy o hodně teplejší vodu než ostatní jezera. Byla divoká zima, prošpikovaná bouřemi a větrnými smršťemi a nikdo zatím nevěděl, jestli se dostaneme k cíli naší cesty. Je to asi 200

kilometrů od Victorie, z toho jenom 20 km po dřevařské cestě. Tam potkáváme několik velkých nákladňáků naložených dřevem. Těží se tu naplno. V celé B.C. se staví jako o závod, domy, kanceláře, skladiště. Chybí zde asi 35000 kvalifikovaných pracovníků, které se snaží přilákat odkudkoli z celého světa. Točíme z hlavní na podružnou cestu a tam nám stojí v cestě bagr.

Kecáme s pracovníkama, co spravují odplavenou cestu. Varují nás, že se k našemu jezeru ani nedostaneme. Ze všech potoků se staly přes zimu řeky a cesty, mosty braly s sebou. Zapínáme terénní náhon a valíme se přes první odplavený most.

Jsme na druhé straně a další špatný úsek je až na odbočce k jezeru. Tam se jede korytem potoka, který si vybral cestu jako trasu nejmenšího odporu. Dojeli jsme až na místo a ani nejsme překvapeni, že zde nikdo není a patrně nebude. Bereme motorové pily a jdeme dělat dřevo na oheň. Zbytek party přijede až na weekend a chceme připravit dřevo, aby se dalo sedět dlouho do noci. Počasí je všelijaké a můžeme čekat i přeháňky. Jednu noc napršelo 12 cm vody do rána. Z vyschlého potoka se stala zurčící bystřina. Vandru se zúčastnili Aleš s Marušem, Stanya s Robem a dětma Haničkou a Matýskem, Čudla s Blankou, Macek s Věrkou, Slávka z Victorie, Milan a jeho syn Brian s novomanželkou Marienkou. (v šestém měsíci). Cestou jsme viděli dva medvědy. Aleš

30 let T.O. Vlci

Dne 30.6.2007 vzplál na Campu Vlkov v Ponětovicích potlachový oheň, který byl zapálen ku příležitosti 30. výročí založení T.O.Vlci Brno a to za účasti 100 kamarádů a kamarádek. Soutěže začaly již v sobotu ráno a to fišlobraním. Měřila se celková délka nachytných ryb. Soutěž vyhrál Běďa s 823 cm ryb, druhý se umístil Houmr a třetí byla kamarádka Šroubek. Další soutěží byl slalom dvojic na lodi po rybníce na čas. Zvítězila dvojice ve složení Berda a Rudys. Druzí dojeli Bajác a Karel a třetí Veronika a Alča.

V 16. hodin byl zahájen dvojboj. Zde vyhrál kamarád Modyn, druhý byl Samuraj a třetí Jindra, oba z T.O.Netopýr. Denní soutěže byly zakončeny hodem podkovou. Zde zvítězil Foušek z Panterů z Boskovic, autor nového totemu Vlků, druhá byla Mičigen a třetí Žoldák.

Slavnostní oheň byl zapálen v 19. hodin. Zapalovali ho kamarád Franta z T.O.Šedý vlk Boskovice, Pepa z T.O.Netopýr, Bajác z T.O.Horizont a Hup z pořádající osady Vlci. Vzpomínkovou písničku za zesnulé kamarády a kamarádky zahráli Vlci s Netopýrama. Vlajku na stožár vytahovala Staňka z pořádající osady, stožár s vlajkama osvětlovali loučemi dva noví osadníci T.O.Horizont, Jana a Záložák.

Večerní soutěže ve zpěvu jednotlivců vyhrál Bajác z T.O. Horizont, druhý Bendy z téže osady a třetí se umístil kamarád Jindra z Netopýrů. Porotu tvořili Pepa, Eda a Lída z campu Vlkov, tedy z pořádající sestavy.

Večer po soutěžích nádherně hrály dohromady osady Monzun a Horizont a to tak, že opravdu velmi hezky! / Dyk a spol. a Bendy a spol.

Závěrem patří velké poděkování zástupci šerifa T.O.Netopýr kamarádu Pepovi a jeho ženě Alici za pomoc s vařením velmi dobré rybí polévky.

Nový camp Vlkov byl otevřen předcházejícího dne v pátek a to narozeninami Staňky a Jituš z pořádající osady.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem za účast a nádhernou atmosféru.

Ahoj. šerif T.O.Vlci Brno Dundy.

Z paďourových zapomínek :

Uplavala mi, vy dobráci !

Kdysi se mezi trampy šířil vtipný vtip:
Kdo na to má, tráví víkendy v letní vile.
Kdo nemá na vilu, jezdí do chaty.
Kdo nemá na chatu, jezdí pod stan.
Kdo nemá na stan, jezdí pod širák.

Neznám sice původce tohoto lakonického (z mastňácky sociologického pohledu ovšem dost trefného) rozdělovníku společenských tříd, ale mohu potvrdit, že jsme jej s Honzou (Dannym - za mořem pak známým jako "Rudé oko") a Vencou (jinak Vilemínem Kytličkou), Špatenkou, Jardou "Cikánem" a dalšími "Lordy" z pozdější Alabany naprosto ignorovali.

Ačkoliv (ale spíše právě proto, že) nás rodiče usměrňovali do rodinných objektů uvedených na prvních postech výše jmenovaného pořadí, jsme víkend v lůně rodiny vnímali jako povinný a nezázivný školní film.

Dost záhy jsme našli únik v podobě té dosud nepoznané svobody volného "podširákového čundráni". Ty panenské pocity z něj si každý z trampů hýčká ve své paměti po celý život. Už proto, že je z čeho lovit své zapomínky, což činím - pokolikáté už - i já teď:

Během postupného každovíkendového rentgenování romantických koutů, dostupných vlakem z metropole, jsme si samozřejmě některé fličky zamilovali a s chutí se tam opět vraceli. Nejen v povodí "rodné" Zlaté řeky Sázavy, ale i na Želivce, "Hadí" Kocábě, resp. na potocích či rybnících, prostě vždy v blízkosti nějaké vody. Pouze břehy "Velké" Vltavy (ani Labe) nás - nevím proč - nějak netáhly.

Jedním z našich nejoblíbenějších kempů byly "jeskyňky" ve skalách nad pravým břehem "Staré" řeky Berounky mezi Srbskem a Karlštejnem. Nemám ponětí, jak to tam vypadá teď - po půlstoletí, ale tenkrát to byla de facto dvě "orlí hnízda" (shora i zdola skála), vzájemně propojená poměrně dlouhou jeskyní. Ideální "bejvák" pro partu těch, kteří o víkendech ani trochu netoužili po "mastné" konzumní společnosti.

Pravdou je, že živočichové okolní skalní fauny byli často nedobrovolnými posluchači našich kytaro-hrdelních produkcí, ale protože nijak neprotestovali, měli jsme za to, že se jim to snad i líbí. Dole pod skálou byla jen trať a řeka. Jediným kazem byl fakt, že se nedala nějakým padacím

mostem odříznout pěšina, umožňující výstup na první plošinku, odkud jsme občas - jak se dnes říká - monitorovali eventuální nevídané návštěvy. Kladem naopak bylo, že ta jediná, ne moc nápadná přístupová stezka byla dost zarostlá a málokoho napadlo stoupat po ní nahoru.

Žel, napadlo, a to 31. května 1958 (houbeles

zázračná paměť, existuje o tom dochovaný písemný doklad). Napadlo to právě ty, které jsme tam vítali nejméně. "Chystejte přivítání!" zavelel Honza č.2, zvaný "deligadés", "Blíží se sem Sbor !" Nikoliv ovšem pěvecký, anobřz Národní Bezpečnosti (neboť - jak nám tehdy hlásali ve škole, u nás - na rozdíl od kapitalistických zemí - je tak bezpečno, že nemusíme mít policii). "Příslušníci", jak se tehdy důvěrně - pro ostatní ovšem srandovně - sami policajti nazývali, se chovali vůči volně tábořící omladině vždy podobně. Po nezbytném zaslutování postupně vyjmenovali naučené pádové otázky (ti, co ve škole dávali pozor, někdy recitovali úplně všechny) a některé odpovědi si dokonce zapisovali do jakéhosi notýsku, připomínajícího zpěvník. Nám pak jejich "šerif" sdělil, že jsme v chráněném území, kde se nesmí.....prostě snad vůbec nic. Tím hůře nějaké táboření, rozdělování ohňů, rušení fauny a flóry hulákáním (to si dovolil vůči našemu zpěvu dost), prostě nám vysvětlil, že takhle tedy ne, soudruzi táborníci !

Eskortovali nás na tamnější MNV, kde se mělo určit co s námi, páč na kriminál to nebylo, ale jen tak nás pustit, by svědčilo o nedostatečné bdělosti orgánů. Chvíli se radili v ouřadovně s nějakým obecním konšelem a pak někdo vyšel s jakýmsi papírem v ruce a vstrčil ho do ruky nejbližšímu z nás, aby nám tlumočil obsah úředního listu. Bylo to nanejvýš vtipné, neb ten krátkozraký ubožák s sebou na vandry zásadně nebral brýle na čtení, takže do papíru zíral poněkud nejapně, netuše, zda jde o zatykač, či o osvobozující rozsudek.

Papír formátu A-5, dobře uschovaný podnes u Dannyho - Rudého Oka v Kanadě obsahoval doslova :

Potvrzení. Rada MNV v Karlštejně nemá námitek, aby 14 hochů z Prahy - Vinohrad stanovalo na hřišti ve Spáleném v Karlštejně-Budňanech. Orgánům bezpečnosti předloží občanské průkazy.

V Karlštejně, dne 31.V.1958 tajemník - kulaté razítko.

Těmi "14 hochy" dost hrubě urazili něžnější část naší grupy, kterážto byla naopak pyšná na to, v čem se od nás odlišovala, leč ve vzduchu byl dosud neznámý důvod, proč buchy neprotestovaly. Jen to přidalo jednu z posledních kapek v už tak vystupňovaném napětí, kdy uvnitř party stačí jakýkoliv impuls pro davovou hysterii smíchu. Kdosi ji nastartoval slovy : "To je čurina, co ?" Přítomná úřední osoba se počala pohoršeně rozhlížet koho tím myslel, nechápaje, že jde o brněnské synonymum něčeho jako sranda, přča, bžunda - prostě legrace) a my řvali smíchy (aniž nám vadilo dlouhé í ve slově "hřiště" či "občanské"). Zajíkajíce se tou "čurinou", naoko jsme přistoupili na tu debilní komedii a prohlásili, že se tedy půjdeme na předmětné hřiště ubytovat. Strážci karlstjejského pořádku ovšem začali s neprodlenou kontrolou občanských průkazů, když byli náhle (k naší zlomyslné radosti) kamsi neodkladně odvoláni. Stačili však ještě vyhrknout, že kontrolu dokončí na místě ubytování. Odešli jsme v naprosté euforii srandy a čerstvě posekaný obdélník mezi brankami nás poňoukl k vybalení balonu (plážového samozřejmě - kdo by s sebou tahal těžkou fotbalovou merunu) a po vytýčení náhradních branek z nejnapěchovanějších usáren "naštorc" hřiště jsme odpovědně přistoupili ku sportu. Proč naštorc hřiště snad ani netřeba vysvětlovat. Díky našim pajšlům a průduškám, tehdy

systematicky devastovaným kvalitním kuřivem značek Džunka, Globus, resp. Letka či špagetami na jedno potáhnutí s názvem Detva, by bylo asi dost komické domnívat se, že by někdo z nás přeběhl (asi dost silné slovo) bez úhony celou délku regulerního fotbalistě. Do branek jsme umístili dvě nejodvážnější dívky z naší něžné suity, což se brzo ukázalo jako velmi pragmatické. Při útoku na branku, která byla umístěna jen pár (doslova) kroků od křovisek, lemujících levý břeh Berounky, se najednou bleskově vypařila blondáta gólmanka a zmizela ve vrbičkách. Příčinou nebyla náhlá běhavka, jak se většina kopálistů domnívala, nýbrž přijíždějící modrá dvanáctsetdvojka kombi s bílým VB pruhem pod okny (s přezdívkou "mlíkaři"). Ti bdělí orgánové jen plnili svůj slib, že nás přijdou dokontrolovat na nám vykázané místo.

Nikdo z nás totiž netušil, že Vilma (u aktérů děje neuvádím diskretně ve svých zapomínkách příjmení, které navíc u dívek nebývá životní konstantou) nemá občanku a že věc řeší prostě po svém. Strážci zákona s kontrolou naší totožnosti zrovna moc nespíchali a naše brankářka měla sakra dlouhou chvíli k řádnému prozkoumání detailů vrby malolisté. Když nikoho podezřelého sherlockové nezjistili, odjeli s tím, že nás povedou dále v patrnosti. Úplně ztuhlá Vilma, zabahněná od kolen dolů, se vypotáčela z dlouhého objetí vodomilné zeleně, poněkud napadajíc na nohu. "Kde máš botu, dívko?" přerušil chvíli ticha Habich. "Hm - teď by tak mohla proplovat Třebání!" odvětila tázaná. Večer jsme se samozřejmě ze sportovního stánku vypařili a noc nás zastihla v místech, kde žádné bumážky nebylo třeba.

No, a před téměř 50 lety prožitý příběh tentokrát postrádá jakýkoliv "chytrý či poučný" závěr, snad jen ještě původ nadpisu či názvu této zapomínky - když se někdo na Smíchovském nádraží, kam jsme se v neděli večer navrátili, provokačně zeptal Vilmy, kde má druhou botu, odvětila s jejím typicky roztomilým úsměvem: "Uplavala mi, vy dobráci!"

Tak už zase ahoj

Zdeněk z Paďourů

P.S, Teď mi dochází, že jsem poněkud nediskretně prosákl, že ona hrdinka z vrbiček už taky něco pamatuje, tož něžné SORRY!

Trampská encyklopedie má ještě šanci

Ze všech stran, zejména ze zámoří, mě bombardují dotazy, jak to je s trampskou encyklopedií, která se začala dávat dohromady někdy před čtyřmi, nebo ještě více roky pod záštitou Lidového nakladatelství a stále ještě se na knižním trhu neobjevila.

Musím nejdříve zdůraznit, že nepatřím mezi redakční elipsu tohoto úctyhodného a nepochybně velice náročného projektu, ale byla jsem stejně jako dlouhá řada dalších vyzvána k zapojení, což jsem pod silným časovým tlakem před více než třemi roky učinila. Tedy v rozměru, které mi onen dvoutýdenní termín pro předání materiálů poskytoval. Od té doby byla již vytyčena celá řada konečných termínů pro vydání, které se stále posouvají, stejně jako termíny pro získání dalších a dalších doplňků a podkladů pro knihu. Někteří čekající zájemci již ztrácejí víru, že toto maxidílo spatří světlo světa, v čemž je utvrdila i skutečnost, že titul z edičního plánu zmiňovaného nakladatelství již zmizel.

Po obsáhlejším telefonátu s hlavním garantem projektu – Františkem Hackerem (Ztracenka, KTO) - však zase uvádající

naděje začala zvedat hlavu. „Kniha určitě bude! Teď ještě doděláváme medailonky trampských osobností, aby měly nějakou úroveň a vypovídající hodnotu, což je po všech stránkách opravdu náročné. Ale jako nejzazší termín pro vyjití knihy byl stanoven květen příštího roku, kdy bychom prezentaci titulu chtěli spojit s akcí k 90 letům trampingu,“ konstatoval Franta Hacker.

Takže ještě to nevzdávejte – velká kniha o trampingu bude!

Alespoň doufám...

Hanka Hosnedlová

S romantikou v báglu...

Když koničky přerostou určité meze, stává se z nich posedlost. A právě tak je tomu u Hanky Hosnedlové. Jejím touhám po romantice a dobrodružství dal volnou jízdenku nejprve trampink, později listopadový samet. A tak se mohly její dvě posedlosti – psaní a cestování – spojit do jedné linky. Vznikaly nejdříve články, cestopisné cykly, besedy a přednášky a v poslední době díky obětavosti zkušeného ústeckého kniháře Míly Kotrbatého dostaly tyto zápisky z cest i podobu knih.

První spatřily světlo světa Řecké doteky, poté sesbírané články o cestě do Kanady a na Aljašku pod titulem Zemí javorového listu se zdviženým palcem a v květnu letošního roku se vynořila knížka paradoxně s nejstaršími Hančinými cestovními zážitky. Jmenuje se S romantikou v báglu ke klokanům a je tedy jasné, že se týká vzdálené Austrálie.

Je samozřejmě znát, že australská cestovní dojmologie vznikla již před dvanácti roky. Hanka si v ní všímá detailů, které v té době ještě vzbuzovaly její nadšení, eventuálně snahu porovnávat, konstatovat odlišnosti. Ani si asi sami neuvědomujeme, kolik se toho u nás za těch pár let změnilo a dochází nám to teprve v takových připomínkách. Ale i tak zůstává spousta faktů, které Hanka zaznamenává a které nám přibližují pátý kontinent z takových stránek jako žádný cestopisný film nebo oficiální průvodce. Ovšem hlavní v tomto líčení jsou především nevšední zážitky její a její společnice Zuzany, setkání se zajímavými lidmi, věcmi, děním...

Obdobně bych asi hodnotil i kanadskou a aljašskou anabázi, i když je o tři roky mladší. V obou knížkách je ale něco, co nezeštárne ani po desetiletích – Hančina schopnost zaregistrovat věci, které ostatní nevidí, potkávat zajímavé lidi a prožívat i docela obyčejné záležitosti jako mimořádné příběhy...

Dan Král

Cena pro českého banjistu

Něco jako zlatá medaile na olympijských hrách je pro muzikanta ocenění, pravidelně udělované mezinárodní hudební asociací IBMA. Až na to, že tady žádná zjevná a měřená soutěž prostě neprobíhá.

Kandidátem na tuto prestižní mezinárodní cenu se letos stal Marko Čermák, český banjista, kreslíř a především nezlomitelný trampíř. Je prvním Čechem a vlastně i Čechoslovákem (nepočítáme-li bratry Dopyerovy, kteří žili už v Americe), který takové ocenění získal.

Při Markově příslušné skromnosti možná ani nepřekvapí, že si pro cenu přes moře nejel a převzala ji (zřejmě – protože v době vzniku tohoto článku chybí ještě do předávání cen téměř dva týdny) v zastoupení Lilka Pavlak, žijící ve Švýcarsku, která v podstatě stála i za návrhem na toto ocenění a která se prvnostního předávání cen účastní.

Hanka H.

Tramprská svatba

Toma a Světlany

Na dlouhý weekend v srpnu se těšilo mnoho trampů. V Coalmontu u Ríši a Meruňky se chystala tramprská svatba Toma a Světlany. Místo je známé svou suchou krajinou, kde už mnoho vyschlých hrdel bylo v dobách

minulých prolito chutnými moky čerpanými ze sudů, lahví a lahviček. Maso se tam peče v sudech nad ohněm, který se musí střežit, jinak se rychle rozšíří do okolí a hrozí vypálení celého údolí. Tak to vypadá na

Ford Richardson. Tentokrát se tu nesjeli obyčejní tramprvé, ale společnost ze druhé poloviny 18. století. Zlatokopové, zlodějíčkové, bankéři, lehké ženy a dámy. Byl to opravdu pestrý dav. Ženicha se nepodařilo ani zastřelit, ani oběsit, ale nevěstu unesli. Ta však byla po delším handrkování a zaplacení dluhu v hospo-

dě vpořádku navrácena ženichovi. Pilo se na jejich spokojenost, víno bílé, červené, šampaňské, pivo, Tequila – prostě vše co teklo, bylo horko a žízeň byla veliká.

Hodovalo se po tři dny a noci. Všichni jim přejeme, aby pohoda a štěstí se jich drželo po dlouhé roky.

Maruš z Ostrova
(Foto Banjo Tom)

Bobinovi je 60

Motto: “Můžeš se vyhnout šedesátce slivovici anebo i šedesátce na silnici. Ne však té, co čeká venku u dveří a vejde hned jak ti ji čas odměří.”

A tak se i stalo v mém životě a proto jsem ji oslavil minulý weekend u mne na ranči. Přijeli všichni, co se nezalekli studeného počasí a nikdo toho nelitoval. V pátek se sjela asi polovina účastníků. Celý den pršelo, ale k večeru se obloha vyjasnila a pecen se na nás usmíval ze západní strany oblohy. No a za chvíli se na mokřem stole začaly dělat mrznoucí hvězdičky a začala být pěkná kosa. Kolem půlnoci už byly -4°C . To však neodradilo žíznlivé kamarády, oheň pěkně sálal své teplo a my jsme při hraní a Tequile zapomněli na tu kosu okolo. K ránu bylo -5°C . V sobotu přijel zbytek kamarádů a začaly přípravy na moje narozeniny. Někdo vařil guláš (tentokrát z uzeného vepřového a pálivých klobásků) za dozoru chef kuchaře Tonyho. No a dámy dělaly chlebičky a ostatní pohoštění. Za zmínku stojí obrovská mísa, kterou udělal Zdeněk “Basista” za pomoci Irenky, ze “sea food”. Jako ozdoba tam byly dvě zakroucené mušle a mnoho dalších darů moře. Kolem páté bylo předávání dárků a v šest jsme zasedli k nástrojům. Počasí se umoudřilo, obloha se zatáhla a bylo asi 5°C nad nulou. Měli jsme tři banja, několik kytar, dvě mandolíny a housle. Na ty hrál kamarád Skokan, který žil 10 let v Ontariu a poprvé se nám představil na letošní Kytaře. (Hráli jsme večer u ohně a tam jsem ho s jeho vědomím, přejmenoval na “Dalibora”, tak dobře ty housle zněly) Takže muzika byla perfektní, hrálo se skoro bez přestávek od šesti večer do čtyřech do rána. Ani si netroufám napsat kolik se vypilo Teguiily a ostatní kořalky. Mně to připadalo, že se z mých kamarádů stali po desáté hodině “alkoholoví upíři”, kteří vycucali všechno co se lesklo ve flašce. To ale přidalo k dobré zábavě a všeobecné pohodě. Když se v neděli začali všichni rozjíždět domů, každý mě se stiskem ruky děkoval za krásně prožitý weekend. No a já bych chtěl na závěr poděkovat všem kamarádům a kamarádkám za dárky, ale hlavně za to, že jste přijeli oslavit mé narozeniny a všichni přispěli k té krásné atmosféře, která tady celý weekend panovala.

Lepší to být asi nemohlo. Díky všem, bez Vás by to nešlo....

Za Tequila Club - Bobin

Ahoj kamarádi a kamarádky,

příští rok to bude 40 let, co jsme odešli do emigrace. Tenkrát to vypadalo, že to je napořád, ale situace se změnila a dneska je v Česku svoboda.

V roce 2008 se taky bude slavit 90-té výročí trampingu v Čechách a na Slovensku 80 let. No a naše čtyřicítka taky za něco stojí, ne?

A tak mě napadlo, že by bylo fantastický uspořádat společnej velkej vandr po Česku (něco podobného jako Yukon 2003) a vrátit se tak zpátky do těch časů, kdy jsme spávali na soutoku potoků v mechu a jehličí - obklopeni kamarády, a večer ohně, písničky.

Kluci v Česku by připravili 3-4 fleky na velké ohně a my bychom pak společně s nimi putovali z místa na místo - pěšky, vlakem, autobusem, jak kdo chce.

Dovedete si představit tu nádheru, kolem sebe kamarády z mládí, sranda, kecy, občas nějaká hospoda, pivinko, buřta a pak zase dál.... všechno tak, jak to mnozí z nás máme uchovaný ve svých vzpomínkách na ty časy.... zapomenout společně na starosti a problémy a vrátit se zpátky do mládí, oblečení jako tenkrát, jen tak s usárnou na zádech....

Toto jen tak předběžně.

Kdo má zájem, tak napište na e-mail nebo adresu.

Stálo by to asi mezi \$50-\$100, protože uvažuju o vyrentování vlaku. Zbytek by byl na pokrytí nákladů s výrobou triček a odznáčků, nějaký to pivo, případně renty za místa atd.

Co vy na to?

S heslem Trampí sobě

Ahoj Šolim a Evinka

e-mail : gach@telus.net

adresa:

Milo Gach

P.O. box 280
Lions Bay, BC
Canada V0N 2E0

Smutné řádky

První polovina letošního roku přinesla mimo jiné i dvě smutná data, která škrtila současnou existenci nejstaršího trampského hudebního uskupení v Česku. V rozmezí pár měsíců odešly na nebeské podium obě hudební legendy z dua Červánek. Zůstala po nich ale halda dobrých písniček a v těch, kteří je znali, i spousta jedinečných a nenahraditelných vzpomínek. (hh)

Trampská Kytara 2007

Začátkem září proběhl úspěšně další ročník TK u Námořníka a Lenky, v Cariboo Country nedaleko města 100 Mile House. Tentokrát to měli s deštěm a článek o průběhu celé akce máme slíbený a doufáme, že dorazí do příštího vydání Stopy.

Trampské videodisky

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 2 - Velrybářská Výprava 1999, VCD
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD
- 5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD
- 8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, 400 km 170 trampů v lodích na Yukonu
- 11 - Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD
- 12 - Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD
*Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990.,
Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)
Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem*
- 14 - Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video z disků číslo 5+11+12
- 15 - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- 17 - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005, videokronika K.O.
- 18 - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu Vandry s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Big Doug kemp
- 19 - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon. 75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek (DVD)
- 20 - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara a potlachy na Weeks Lake, Sarita River, Squamish, Finley Creek
- 21 - Vandry s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy
- 22 - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu.
- 23 - Vencovi je 65 - DVD. Oslava narozenin na boudě v horách za Princetonom nedaleko Link Lake v B.C.
- 25 - 7. Světový potlach 2006 v Texasu, DVD
- 26 - 5. Světový potlach 1998 na Bush River – na DVD se pracuje a dokončení je plánováno někdy koncem roku 2007.
- 27 - Vítání Jara na Ostrově 2007, DVD, Velký oheň na pláži

28 – Potlach STO Vancouver 2007 v údolí Squamish River
29 – Trampská svatba Toma a Světlany v srpnu 2007 na ranči v Coalmontu. (Dokončené bude koncem října 2007)

Jedeš do republiky a sháníš nějaký dárek pro kamarády? Trampské video přiblíží naše vandrování a prostředí ve kterém trampujeme lépe, než sebedelší vyprávění. Cena za DVD disky je dobrovolný příspěvek na adresu uvedenou na první straně.

KAMARÁD

časopis australských trampů je na Internetu !!

<http://www.kamarad-au.net/>

Jeremy Rus

6 Beryl Avenue

Oakleigh South 3167

VIC. AUSTRALIA

Email: kamarad@optusnet.com.au

INTERNET

STOPA je také na WEBu a můžeš si ji stáhnout a natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Stopa

Další linky na trampské stránky:

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Baron - Colorado

<http://www.sdruzeni-avalon.cz/>

Puchejř - Praha

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs>

písníčky

Napsal nám Jaroslav J. Bier:

S potěšením oznamuji, že písně z mého archivu trampské písně jsou pro všechny příznivce k použití ZDARMA.

POZOR. Mám novou internetovou adresu

http://bierberry.com/Zpivame_s_kytarou.html

Následuje velmi zajímavá a webka, kde přišli s originálním nápadem sbírat trampské odznaky, zvadla, fotky kempů, Pé-eFky

<http://www.toulavci.com/galerie/campy/vyber.htm>

(fotka z vandru na sever Ostrova – Orlí zátoka, červenec 2007)

Dostat se do tohoto neobydleného kraje znamená přejet vysoké hory a posledních 10 kilometrů projet cestou, kterou napůl pozřela divoká příroda a několik horských potoků ji leckde přerušilo. Pouze terénní auta mají šanci se na místo dostat. Tam tě přivítají kouzelné divoké pláže s mořem plným ryb. Prostě je to kout světa nevidané krásy. Strávili jsme tam 12 dní a horko bylo takové, že se nám na slunci roztavil nafukovací Zodiak.

A.K.

